

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 473/2019
09.05.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића, Мирољуба Томића и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Чваркова, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Шапцу, Судске јединице у Богатићу К 223/2018 од 05.12.2018. године и Вишег суда у Шапцу Кж1 50/19 од 21.02.2019. године, у седници већа одржаној дана 09.05.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Шапцу, Судске јединице у Богатићу К 223/2018 од 05.12.2018. године и Вишег суда у Шапцу Кж1 50/19 од 21.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу, Судске јединице у Богатићу К 223/2018 од 05.12.2018. године, окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278. став 1. КЗ, па му је изречена условна осуда тако што је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у времену од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Истом пресудом окривљени је осуђен на новчану казну у износу од 20.000,00 динара коју је дужан да плати у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, те је истовремено одређено да ће суд, уколико окривљени новчану казну не плати у наведеном року исту заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати суду износ од 5.000,00 динара, а да на име трошкова кривичног поступка законском заступнику малолетног оштећеног ББ, ВВ плати износ од 19.125,00 динара, те да на име паушала плати суду износ од 10.000,00 динара, а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом извршења. Законски заступник малолетног оштећеног ББ, мајка ВВ упућена је да свој имовинскоправни захтев за накнаду штете оствари у парничном поступку у смислу члана 258. став 4. ЗКП.

Пресудом Вишег суда у Шапцу Кж1 50/19 од 21.02.2019. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Мирослав Чварков, због

повреде закона из члана 485. став 2. у вези става 1. тачка 1), члана 485. став 4, члана 439. тачка 1) и члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или да исте укине.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, кога није обавестио о седници већа, као ни браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, па је на основу члана 490. ЗКП, одржао седницу већа, на којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован.

Бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче да је као један од услова потребних за постојање кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278. став 1. КЗ предвиђено то да је учинилац дела предузео опште опасну радњу или употребио опште опасно средство, а да се, према ставу браниоца, пас само изузетно може сматрати опште опасним средством, ако се ради о борбеном псу, а не о штенету пса овчара – пулина, што је у конкретном случају у питању, при чему окривљени није био власник пса, већ само његов држалац, те да је у току поступка на несумњив начин утврђено да на улици где се десио критични догађај никог другог осим малолетног оштећеног није било, тако да није могла наступити опасност за већи број људи, што такође представља законско обележје предметног кривичног дела.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Наиме, у чињеничном опису дела датом у изреци првостепене пресуде означене су све чињенице и околности које представљају законска обележја кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278. став 1. КЗ, за које је окривљени оглашен кривим побијаном правноснажном пресудом и то како оне које се тичу радње извршења која се огледа у предузимању опште опасне радње и у употреби опште опасног средства што се огледа у остављању свог пса расе пулин без надзора у дворишту своје куће, на ком дворишту је капија била отворена, услед чега је изазвана опасност за живот или тело људи, тако што је пас окривљеног изашао из дворишта, скочио на малолетног оштећеног и потом га ујео и зубима испарао главу, тако и оне које се тичу субјективних обележја кривичног дела која се односе на постојање урачунаљивости и умишљаја код окривљеног.

Поред тога, у изреци пресуде наведено је да је пас окривљеног изашао на улицу испред дворишта окривљеног, дакле на јавну површину, којом се креће већи број људи, чиме је наступила и конкретна – општа опасност за живот и тело већег броја лица. По налажењу овога суда, за постојање предметног кривичног дела без значаја је околност да ли је окривљени био власник или држалац пса.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да се неосновано захтевом браниоца окривљеног указује да у радњама окривљеног нема законских обележја кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278. став 1. КЗ и да је

правноснажном пресудом на штету окривљеног повређен кривични закон из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Како је у чињеничном опису дела у изреци пресуде, када је у питању субјективни однос окривљеног према извршеном делу, наведено да је окривљени био свестан свога дела и његове забрањености и на чије извршење је пристао, из ког описа произилази да је окривљени поступао са евентуалним умишљајем, то су, по налажењу овога суда, радње окривљеног правно квалификоване као кривично дело изазивање опште опасности из члана 278. став 1. КЗ.

Стога су наводи браниоца окривљеног да је окривљени могао бити оглашен кривим само за извршење кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278. став 4. КЗ и да је правноснажном пресудом на штету окривљеног повређен кривични закон из члана 439. тачка 2) ЗКП, оцењени као неосновани.

По оцени овога суда, бранилац окривљеног, наводима захтева да окривљени у време и на месту догађаја није био присутан тако да није могао бити свестан могућности повређивања малолетног детета и на то пристати, оспорава чињенични закључак суда у погледу постојања субјективног обележја предметног кривичног дела – евентуалног умишљаја код окривљеног, што је у домену оспоравања чињеничног стања утврђеног побијаним правноснажним пресудама по ком основу окривљени преко браниоца не може побијати правноснажну одлуку овим ванредним правним леком, у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

Према наводима захтева, када је у питању кривична санкција немогуће је да споредна санкција буде тежа од главне казне, што је у конкретном случају у питању, јер је окривљеном као главна санкција изречена условна осуда (дакле блажа санкција), а као споредна новчана казна (дакле тежа санкција). Изнете наводе захтева браниоца окривљеног да је одлуком о кривичној санкцији правноснажном пресудом повређен кривични закон из члана 439. тачка 3) ЗКП, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Одредбом члана 278. КЗ, прописано је да ће се учинилац дела из става 1. тог члана казнити казном затвора од шест месеци до пет година и новчаном казном.

Према одредби члана 44. став 1. КЗ, казна затвора може се изрећи само као главна казна, док је ставом 2. тога члана прописано да се новчана казна, рад у јавном интересу и одузимању возачке дозволе могу изрећи и као главна и као споредна казна, а ставом 3. наведеног члана је одређено да се, ако је за једно кривично дело прописано више казни, само једна може изрећи као главна казна.

Међутим, правила која важе за изрицање главне и споредне казне не односи се и на друге кривичне санкције, што треба истаћи код условне осуде којом се утврђује казна затвора. Стога је могуће изрећи и условну осуду и новчану казну као главну казну (нарочито у случају ако је за кривично дело кумулативно прописан затвор и новчана казна), јер се ради о две врсте санкција и није искључена њихова истовремена примена, ако то налаже општа сврха кривичних санкција.

Имајући у виду да је за кривично дело изазивање опште опасности из члана 278. став 1. КЗ прописано кумулативно изрицање и казне затвора и новчане казне, то, по налажењу овога суда, а на супрот наводима захтева, изрицањем условне осуде и

новчане казне окривљеном (и то као главне казне, јер је новчана казна у овом случају изречена као једина казна), није повређен кривични закон из члана 439. тачка 3) ЗКП на штету окривљеног.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 492. став 1. и ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.